

Forfatter: Arrebo, Anders

Titel: Udrag fra Hexaëmeron. Første Dag

Citation: Arrebo, Anders: "Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965", i Arrebo, Anders: *Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965*, udg. af VAGN LUNDGAARD SIMONSEN ; Jørgen Glahder , Munksgaard, 1965-83., s. 60. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-arrebo01val-shoot-idm140030267742352.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965

Oc den Tharser igien sig icke monne forsømme.
Ligesom ocsaa hand af intet grunden opretter,
Ligesaa hand for sand paa intet bunden nedsetter,
Jorderig icke staaer paa Steen, paa Piller oc Bielker,
Ej paa ringeste Haar paa rør oc svageste Stilker,
Men i Luften saa blød som Klodden uden al lænke
Henger den uden Nød! Hvo kand det under betænke?
Luften ej bæere kand det Løf, som falder af qviste,
Vnder al Verdens sand, kand dog ej samme Luft briste!
Sisyphus Æoli Søn en Steen kand icke fremføre,
Blødeste Luft ej støn, naar den al Verden maae bæere.
O Almæctige Gud, hvad er din' idretter stoore!
Vinkend' er hvert dit Bud der ofven oc nedre paa Jøre.
Saa Huusfaderen vel oc hver som bygger paa Lande,
Maa jo sige med Skel: Guds Gierninger underlig stande,
De vist underlig er' oc HERren mæctig med ære,
Den sligt Skaber oc gjør hand maae en Konstener være
Trôde vi det forvist oc Hiertet vilde samtycke,
Aldrig os leddig Kiist' oc Køcken kunde da trycke;
Kunde ret ingen Nød os da i Verden angribe;
Kunde da os ej død forsagd' af Landene drifve;
Men vi søgte vor Brød i hans u-tømmelig Kammer,
Sagde til HERren sød i al vor Nød-stand oc Jammer:
Din aldmæctige Haand, af intet, Himmelen skabte,
Du høj-præctige Mand, af Klippen, Vandet udklapte,
Olien striid udflød hvor Olien icke var inde,
Skulde vi da om Brød vel led' oc icke det finde?
Skulde vel nogen mand i Grafven blifve med alle!
Thi Gud HERren hand kand med et Ord snarligen kalde:
Viidere gaae vi fort, oc maae vel spørge med rette,
Naar alt saadant er giort, vi vill' ej tiden opsette.